

200803054/1.

Datum uitspraak: 10 november 2008

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellante,

tegen de uitspraak in zaak nr. 07/29723 van de rechtbank 's-Gravenhage
van 15 april 2008 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 27 juni 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) de aan | (hierna: de vreemdeling) verleende verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingetrokken. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 15 april 2008, verzonden op dezelfde datum, heeft de rechtbank 's-Gravenhage (hierna: de rechtbank) het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 25 april 2008, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. In grief 1 klaagt de vreemdeling, samengevat weergegeven, dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat zijn stelling, dat de staatssecretaris ingevolge artikel 3.119 van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: het Vb 2000) een nieuw voornemen moest uitbrengen, faalt. Aldus is de rechtbank, volgens de vreemdeling, ten onrechte eraan voorbijgegaan dat de staatssecretaris in het besluit van 27 juni 2007 aan zijn standpunt, dat het relaas positieve overtuigingskracht mist, ten grondslag heeft gelegd dat de vreemdeling tijdens het gehoor van 4 juni 2007 tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd ten opzichte van de verklaringen van haar echtgenoot en dat deze tegenstrijdigheid niet was opgenomen in het voornemen van 23 november 2006. Dat, zoals de rechtbank heeft overwogen, die tegenstrijdigheid niet doorslaggevend was voor het standpunt van de staatssecretaris, laat onverlet dat een nieuw voornemen moest worden uitgebracht, aldus de vreemdeling.

2.1.1. Ingevolge artikel 3.119 van het Vb 2000 wordt, wanneer na het uitreiken of toezenden van het voornemen feiten of omstandigheden:

- a. bekend worden, of
 - b. reeds bekend waren, maar naar aanleiding van de zienswijze van de vreemdeling anders worden beoordeeld of gewogen,
- die voor de te nemen beslissing van aanmerkelijk belang kunnen zijn en Onze Minister voornemens blijft de aanvraag af te wijzen, dit aan de vreemdeling meegedeeld en wordt hij in de gelegenheid gesteld zijn zienswijze daarover naar voren te brengen.

2.1.2. Volgens onderdeel C15/6.2 van de Vreemdelingencirculaire 2000 kan het, wanneer na het uitreiken of toezenden van het voornemen nieuwe feiten of omstandigheden bekend worden, of indien reeds bekende feiten en omstandigheden anders worden beoordeeld of gewogen, voorkomen dat het

voornemen tot afwijzen blijft bestaan, maar dat, gemeten naar de nieuwe stand van zaken, niet alle dragende overwegingen in het voornemen zijn opgenomen. In dat geval wordt een nieuwe voornemenprocedure gestart.

2.1.3. In het voornemen van 23 november 2006 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) zich, voor zover thans van belang, op het standpunt gesteld dat het relaas van de vreemdeling positieve overtuigingskracht mist. Aan dit standpunt heeft de minister ten grondslag gelegd dat het niet geloofwaardig is dat de vreemdeling eerst in 2005 persoonlijke problemen zou hebben ondervonden in haar land van herkomst als gevolg van hetgeen haar echtgenoot daar reeds in 2001 heeft meegemaakt. Voorts heeft de minister dat standpunt doen steunen op de omstandigheid dat de vreemdeling vage verklaringen heeft afgelegd over haar arrestatie en detentie alsmede op de omstandigheid, dat de vreemdeling zonder voorwaarden en tegen betaling van een bedrag zou zijn vrijgelaten, hetgeen er niet op duidt dat zij in de negatieve belangstelling van de autoriteiten staat. Ook heeft de minister redengevend geacht dat de door de vreemdeling ingebrachte huwelijksakte, blijkens een verklaring van onderzoek van Bureau Documenten van 5 september 2006, hoogstwaarschijnlijk niet echt is.

2.1.4. In het besluit van 27 juni 2007 heeft de staatssecretaris, door de overwegingen uit het voornemen in te lassen, voor zover thans van belang, het standpunt, dat het relaas van de vreemdeling positieve overtuigingskracht mist, gehandhaafd. In dit besluit heeft de staatssecretaris toegevoegd dat dit standpunt ook is gebaseerd op de grond, dat de vreemdeling tijdens het gehoor van 4 juni 2007 tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd ten opzichte van de verklaringen van haar echtgenoot.

2.1.5. Nu in het voornemen is uiteengezet dat, en op grond van welke redenen, het relaas van de vreemdeling positieve overtuigingskracht mist, en deze uiteenzetting integraal deel uitmaakt van het besluit, heeft de rechtbank terecht geen aanleiding gezien voor het oordeel dat het standpunt van de staatssecretaris, dat reeds in het voornemen alle dragende overwegingen voor dat standpunt waren opgenomen, de toetsing in rechte niet kan doorstaan. Derhalve heeft de rechtbank in de omstandigheid, dat de staatssecretaris in het besluit nog een grond heeft toegevoegd, terecht geen reden gezien voor het oordeel dat de staatssecretaris een nieuw voornemen moest uitbrengen. De grief faalt.

2.2. Hetgeen als grief 2 is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000), kan evenmin tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van de Vw 2000, met dat oordeel volstaan.

2.3. In grief 3 klaagt de vreemdeling, voor zover thans van belang, dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de staatssecretaris zich op het - in het verweerschrift nader uiteengezette - standpunt heeft kunnen

stellen dat, nu het relaas van de vreemdeling ongeloofwaardig is, zich geen situatie, als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als personen die anderszins internationale bescherming behoeven en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn) van de Raad van de Europese Unie, voordoet. Aldus heeft de rechtbank, volgens de vreemdeling, miskend dat de motivering terzake van de staatssecretaris, gegeven in het door hem bij de rechtbank ingediende verweerschrift, onverlet laat dat in het besluit ten onrechte niet is getoetst aan deze bepaling. De rechtbank had aan haar oordeel, dat de staatssecretaris in het onderhavige geval aan artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn had moeten toetsen, dan ook de conclusie moeten verbinden dat het besluit, vanwege een motiveringsgebrek, voor vernietiging in aanmerking kwam.

2.3.1. Uit de jurisprudentie van de Afdeling (uitspraak van 19 oktober 2005 in zaak nr. 200505049/1; JV 2005/462) volgt dat, hoewel niet is uitgesloten dat in een verweerschrift de motivering van het besluit wordt verduidelijkt of aangevuld, het niet mogelijk is daarin een geheel andere motivering te geven dan wel aan het besluit een andere afwijzingsgrond ten grondslag te leggen.

2.3.2. In het besluit van 27 juni 2007 heeft de staatssecretaris niet getoetst of de vreemdeling aan artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn aanspraak op bescherming kan ontlenen. Eerst in het door hem bij de rechtbank ingediende verweerschrift heeft de staatssecretaris zich, voor zover thans van belang, op het standpunt gesteld dat de vreemdeling geen geslaagd beroep op deze bepaling kan doen, omdat haar relaas ongeloofwaardig is. Hiermee is in het verweerschrift terzake een geheel andere motivering gegeven dan aan voormeld besluit ten grondslag is gelegd. Dit is - zoals hiervoor onder 2.3.1. is overwogen - niet mogelijk. De rechtbank had reeds daarom aan haar - overigens in hoger beroep onbestreden - oordeel, dat de staatssecretaris in het onderhavige geval ten onrechte niet aan artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn heeft getoetst, de conclusie moeten verbinden dat voormeld besluit, vanwege een motiveringsgebrek, diende te worden vernietigd. De grief slaagt.

2.4. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Hetgeen voor het overige als grief 3 is aangevoerd, behoeft thans geen bespreking.

Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling, gezien het onder 2.3.2. overwogene, het beroep tegen het besluit van 27 juni 2007 alsnog gegrond verklaren en dat besluit vernietigen wegens strijd met artikel 3:46 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb).

2.5. De Afdeling zal thans onderzoeken of aanleiding bestaat om, met toepassing van artikel 8:72, derde lid, van de Awb, de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit geheel in stand te laten. Daartoe wordt het volgende overwogen.

2.5.1. Zoals volgt uit de uitspraak van de Afdeling van 29 februari 2008 in zaak nr. 200800064/1 (www.raadvanstate.nl) is voor de vraag of de vreemdeling, die afkomstig is uit een land waar zich, naar door hem gesteld, een binnenlands gewapend conflict voordoet, onder de reikwijdte van artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn valt, bepalend of de door hem gestelde schade is terug te voeren op het bestaan van een zodanig conflict.

2.5.2. Zoals volgt uit de uitspraak van de Afdeling van 20 juli 2007 in zaak nr. 200608939/1 (www.raadvanstate.nl) is in ieder geval sprake van een binnenlands gewapend conflict, als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn, indien een gewapend conflict plaatsvindt op het grondgebied van een land tussen de strijdkrachten van de autoriteiten van dat land en een andere georganiseerde gewapende groep met een verantwoordelijk bevel die het grondgebied van dat land gedeeltelijk beheerst op een zodanige wijze dat zij in staat is aanhoudende en samenhangende militaire operaties uit te voeren jegens de strijdkrachten van de autoriteiten van dat land. Uit de uitspraak van de Afdeling van 3 april 2008 in zaak nr. 200701108/1 (www.raadvanstate.nl) volgt dat ook sprake is van een binnenlands gewapend conflict, indien een gewapend conflict plaatsvindt op het grondgebied van een land tussen georganiseerde gewapende groepen, als hiervoor bedoeld, zonder dat de strijdkrachten van de autoriteiten daarbij zijn betrokken.

2.5.3. De vreemdeling heeft in beroep gesteld dat de staatssecretaris bij het besluit tot intrekking van de aan haar verleende verblijfsvergunning ten onrechte eraan is voorbijgegaan dat zich in Burundi een binnenlands gewapend conflict voordoet. Daartoe heeft zij, onder verwijzing naar het algemeen ambtsbericht inzake Burundi van de minister van Buitenlandse Zaken van maart 2006, aangevoerd dat in meerdere provincies regelmatig gevechten plaatsvinden tussen het regeringsleger en de rebellen van de Forces Nationales pour la Libération (hierna: de FNL). Onder verwijzing naar het internetbericht "Lettre ouverte à l'attention de M. Pierre Nkurunziza, Président de la République" van de Fédération internationale des ligues des droits de l'Homme van 4 september 2006, stelt de vreemdeling dat de president van de FNL is gearresteerd. Dat de rebellen nog altijd actief zijn, blijkt volgens de vreemdeling uit het internetbericht "Burundi: Palipehutu-Fnl rebels continue to demand a ransom from civilians in Kabezi commune" van Ligue Burundaise des Brots de l'Homme van 11 januari 2007.

2.5.4. Voormeld ambtsbericht van maart 2006 geeft informatie over de situatie in Burundi van oktober 2005 tot en met maart 2006. Dit ambtsbericht heeft derhalve geen betrekking op de situatie die zich thans in Burundi voordoet. Dit geldt ook voor voormelde internetberichten van 4 september 2006 en 11 januari 2007. Zo in Burundi op enig moment al sprake is geweest van een binnenlands gewapend conflict, hetgeen overigens in het midden kan blijven, heeft de vreemdeling niet gestaafd dat dit conflict zich thans nog steeds voordoet. Nu zij derhalve niet aannemelijk heeft gemaakt dat in Burundi sprake is van een binnenlands gewapend conflict, valt zij niet onder de reikwijdte van artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn en kan zij aan deze bepaling geen aanspraak op bescherming ontlenen. Dit in aanmerking genomen, is, na vernietiging van voormeld

besluit, nog slechts één besluit mogelijk, namelijk dat, waartoe het vernietigde besluit strekt, zodat aanleiding bestaat om de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit geheel in stand te laten.

2.6. De staatssecretaris dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage van 15 april 2008 in zaak nr. 07/29723;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep gegrond;
- IV. vernietigt het besluit van de staatssecretaris van Justitie van 27 juni 2007, kenmerk 0602.02.0119;
- V. bepaalt dat de rechtsgevolgen van dat besluit geheel in stand blijven;
- VI. veroordeelt de staatssecretaris van Justitie tot vergoeding van bij de vreemdeling in verband met de behandeling van het beroep en het hoger beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 966,00 (zegge: negenhonderdzesenzestig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand; het dient door de Staat der Nederlanden (het Ministerie van Justitie) aan de vreemdeling onder vermelding van het zaaknummer te worden betaald.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. C.H.M. van Altena en mr. S.J.E. Horstink-von Meyenfeldt, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

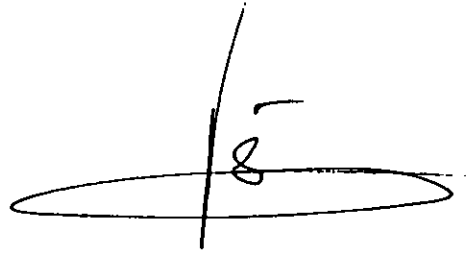
w.g. Van Loo
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 10 november 2008

418.

Verzonden: 10 november 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a vertical line on the left, a horizontal line across the middle, and a small loop on the right side.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Rechtbank 's-Gravenhage
sector bestuursrecht
vreemdelingenkamer, enkelvoudige kamer

UITSpraak
ingevolge artikel 8:77 Algemene wet bestuursrecht

Reg.nr : AWB 07/29723 BEPTDN

Inzake : . woonplaats
kiezende ten kantore van haar gemachtigde,
mr. P.C.M. van Schijndel, advocaat te 's-Gravenhage,

tegen : de Staatssecretaris van Justitie, verweerder,
gemachtigde mr. I.M. Bijvank, ambtenaar ten departemente.

I. PROCESVERLOOP

1. Eiseres heeft gesteld te zijn geboren op . en de Burundische nationaliteit te bezitten. Zij verblijft als vreemdeling in de zin van de Vreemdelingenwet in Nederland. Op 2 februari 2006 heeft zij een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet (Vw) 2000. Bij besluit van 3 mei 2006 is aan eiseres een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, Vw 2000 verleend met ingang van 2 februari 2006, geldig tot 2 februari 2011. Verweerder heeft eiseres op 23 november 2006 schriftelijk mededeling gedaan van het voornemen de verleende verblijfsvergunning in te trekken. Eiseres heeft haar zienswijze op deze mededeling schriftelijk en mondeling naar voren gebracht. Bij besluit van 27 juni 2007 heeft verweerder de verleende verblijfsvergunning asiel ingetrokken.

2. Bij schrijven van 24 juli 2007 heeft eiseres tegen dit besluit een beroepschrift ingediend bij de rechtbank.

3. Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken ingezonden en een verweerschrift ingediend.

4. De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op 29 januari 2008. Eiseres is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door haar gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn gemachtigde. Tevens is verschenen mevrouw D. Bucura, tolk Kirundi.

II. OVERWEGINGEN

1. In dit geding dient te worden beoordeeld of het bestreden besluit in het licht van de daartegen aangedragen beroepsgronden de toetsing aan geschreven en ongeschreven rechtsregels kan doorstaan.

Reg. Nr. AWB 07/29723 BEPTDN

2

2. Eiseres, die behoort tot de Hutu bevolkingsgroep, heeft ter onderbouwing van haar aanvraag - samengevat - het navolgende aangevoerd.
Eiseres heeft problemen ondervonden vanwege de problemen van haar man. Deze had een ongeluk veroorzaakt en heeft in december 2001 Burundi verlaten. Vanaf 2005, nadat de nieuwe regering aan de macht kwam, zijn er verschillende soldaten uit het bos langs gekomen, die vroegen waar haar man was. Omdat zij hem niet konden vinden, hebben ze eiseres naar een gevangenis gebracht. Na een maand is zij, nadat haar vader een geldbedrag had betaald, vrijgelaten. Hierna is eiseres na een verblijf in Tanzania met de hulp van een reisagent naar Europa gereisd.

3. Verweerder heeft met verwijzing naar het bepaalde in het eerste lid, aanhef en onder c van artikel 32 Vw 2000 de verblijfsvergunning asiel ingetrokken. Het categoriale beschermingsbeleid inzake Burundi is met ingang van 19 juni 2006 beëindigd, zodat de grond voor verlening van de aan eiseres verleende verblijfsvergunning asiel bepaalde tijd is komen te vervallen. Verweerder heeft geconcludeerd dat, zowel bij een beoordeling ten tijde van de verleende vergunning als bij een beoordeling in de huidige situatie, het asielrelaas van eiseres ongeloofwaardig is. Evenmin bestaat aanleiding om aan eiseres op grond van de overige inwilligingsgronden van artikel 29, eerste lid, Vw 2000 een verblijfsvergunning asiel te verlenen.

4. In beroep heeft eiseres - samengevat - het volgende aangevoerd.
Verweerder stelt zich ten onrechte op het standpunt dat haar asielrelaas ongeloofwaardig is. Eiseres heeft voldoende documenten, waaronder een door de Burundische overheid en de Nederlandse ambassade gelegaliseerde huwelijksakte en geboorteaktes, voor de beoordeling van haar asielaanvraag overgelegd en heeft gedetailleerd verklaard over haar reis naar Nederland. Voorts geeft eiseres aan dat haar echtgenoot op 14 augustus 2002 alhier op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, Vw 2000 is toegelaten. Hieruit mag worden afgeleid dat zijn asielrelaas geloofwaardig wordt geacht. Nu de problemen in het land van herkomst van eiseres zijn gerelateerd aan die van haar echtgenoot is haar relaas ook geloofwaardig. In het algemeen mag worden aangenomen dat een familielid wordt vervolgd vanwege een ander gezocht familielid (guilt by association). Derhalve is het bepaald niet denkbeeldig dat bij terugkeer naar Burundi een reëel risico op schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) aanwezig is. Tevens voert eiseres, onder verwijzing naar uitspraken van deze rechtbank, zittingsplaats Arnhem, van 6 juli 2007, nummer AWB 07/24787 en 07/24784 en zittingsplaats 's-Hertogenbosch van 12 april 2007, nummer AWB 06/54347, aan dat verweerder ten onrechte geen rekening heeft gehouden met artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn. Tenslotte stelt eiseres dat het categoriale beschermingsbeleid inzake Burundi ten onrechte is beëindigd.

Ter zitting heeft de gemachtigde van eiseres - samengevat - nog het volgende aangevoerd. Verweerder heeft ten onrechte geen nieuw schriftelijk voornemen doen uitgaan, nu uit artikel 39 Vw 2000, artikel 3.115 van het Vreemdelingenbestuur (Vb) 2000 en hoofdstuk C15 van de Vreemdelingen-circulaire (Vc) 2000 voortvloeit dat een voornemen een schriftelijk stuk is waarop de asielzoeker mag reageren. De mondelinge vragen en vaststellingen tijdens een gehoor naar aanleiding van een voornemen vormen geen nader voornemen. Voorts stelt eiseres zich op het standpunt dat wanneer een vreemdeling een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, Vw 2000 verleend heeft gekregen, verweerder daarbij reeds de vraag heeft betrokken of er contra-indicaties of afwijzingsgronden zijn. Uit het feit dat eiseres eerder in het bezit is gesteld van een dergelijke verblijfsvergunning

Reg. Nr. AWB 07/29723 BEPTDN

3

volgt derhalve dat er in het onderhavige geval geen contra-indicaties of afwijzingsgronden zijn.

5. Ingevolge artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000 kan de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 worden ingetrokken indien de grond voor verlening, bedoeld in artikel 29, is komen te vervallen.

6. Niet is betwist dat het categoriaal beschermingsbeleid niet langer voor Burundi van kracht is en dat daarmee de grond waarop aan ciseres de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd is verleend, is komen te vervallen.

7. Ingevolge artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b, c, en d, Vw 2000 kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 Vw 2000 worden verleend aan de vreemdeling:

- a. die verdragsvluchteling is;
- b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen;
- c. (...);
- d. voor wie terugkeer naar het land van herkomst naar het oordeel van Onze Minister van bijzondere hardheid zou zijn in verband met de algehele situatie aldaar.

Ingevolge het Vluchtelingenverdrag is sprake van vluchtelingenschap in het geval dat de betrokkene, uit gegronde vrees voor vervolging wegens ras, godsdienst, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en hij de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen.

Ingevolge artikel 31, eerste lid, Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 afgewezen indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in samenhang met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.

Ingevolge artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, Vw 2000 wordt bij het onderzoek naar de aanvraag mede betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

8. Blijkens de jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (ABRS), onder meer de uitspraak van 27 januari 2003 (JV 2003, 103), behoort de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door de vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van verveerder en kan die beoordeling door de rechter slechts terughoudend worden getoetst. Aan de orde is derhalve de vraag of verveerder, gelet op de motivering neergelegd in het voornemen en het bestreden besluit, gezien in het licht van de verslagen van de gehouden gehoren, de daarop aangebrachte correcties en aanvullingen en het gestelde in de zienswijze, in redelijkheid tot zijn oordeel over de geloofwaardigheid van het relaas kon komen.

In de Vreemdelingencirculaire (Vc) 2000, hoofdstuk C14/3.3, heeft verveerder als beleid neergelegd dat het relaas in beginsel geloofwaardig wordt bevonden, indien

Reg. Nr. AWB 07/29723 BEPTDN

4

de asielzoeker op alle vragen zo volledig mogelijk heeft geantwoord, het relaas innerlijk consistent en niet onaannemelijk is en strookt met wat er over de algemene situatie in het land van herkomst bekend is.

Indien zich een van de omstandigheden van artikel 31, tweede lid, a tot en met f, Vw 2000 voordoet, doet dit afbreuk aan de geloofwaardigheid van het relaas en rust op de asielzoeker een zwaardere bewijslast. Er mogen dan in het relaas geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Van het relaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan.

De rechtbank acht dit beleid niet onredelijk.

9. De rechtbank overweegt het volgende.

9.1 Verweerder heeft het niet overleggen van identiteits- of reisdocumenten aan eiseres kunnen toerekenen en zich op het standpunt mogen stellen dat aldus afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van eiseres.

Verweerder heeft eiseres kunnen tegenwerpen dat zij haar reisdocumenten, waaronder haar Burundische paspoort met een visum voor Canada toerekenbaar niet heeft overgelegd. De verklaring van eiseres dat zij deze heeft moeten afstaan aan haar reisagent en bij aankomst in Nederland niet heeft teruggevraagd, heeft verweerder in redelijkheid onvoldoende kunnen achten. De rechtbank neemt hierbij in aanmerking dat, nu eiseres op dat moment reeds in Nederland was, zij de bescherming van de Nederlandse autoriteiten had kunnen inroepen.

Evenmin heeft eiseres haar reisverhaal aannemelijk kunnen maken door het afleggen van gedetailleerde of verificerbare verklaringen daaromtrent. Van eiseres die stelt per vliegtuig te hebben gereisd mag worden verwacht dat de door haar verstrekte informatie elementen bevat, welke overeenkomstig het beleid als neergelegd in hoofdstuk C4/3.6.3 Vw 2000, voor verificatie vatbaar zijn. De stelling van eiseres dat zij in dit verband wel gedetailleerd heeft verklaard, heeft zij niet nader onderhouden, zodat deze buiten beoordeling blijft.

9.2 Voorts wordt overwogen dat verweerder zich op goede gronden op het standpunt kon stellen dat van het asielrelaas van eiseres geen positieve overtuigingskracht uitgaat. Eiseres kan worden aangerekend dat zij tegenstrijdig heeft verklaard ten opzichte van verklaringen van haar man.

De stelling van eiseres dat deze tegenstrijdigheid eerst na het uitbrengen van het voornemen tijdens het gehoor van 4 juni 2007 naar voren kwam en verweerder ten onrechte geen nieuw schriftelijk voornemen heeft uitgebracht slaagt niet.

Immers, eiseres heeft tijdens voornoemd gehoor de gelegenheid gehad op de geconstateerde tegenstrijdigheid te reageren. De rechtbank neemt hierbij bovendien in aanmerking dat deze tegenstrijdigheid slechts één van de omstandigheden betreft waarop verweerder zijn standpunt dat het asielrelaas van eiseres niet geloofwaardig is, heeft gebaseerd en derhalve op zichzelf niet doorslaggevend is.

9.3 Met betrekking tot het betoog van de gemachtigde van eiseres dat wanneer aan een vreemdeling een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, Vw 2000 verleend is geweest, verweerder daarbij reeds de vraag heeft betrokken of er contra-indicaties of afwijzingsgronden zijn, overweegt de rechtbank dat er geen wettelijke bepaling aan in de weg staat, noch dat het op een andere grond onaanvaardbaar zou zijn om na intrekking van een eerder verleende verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, Vw 2000 bij toetsing van een van de andere verleningsgronden (opnieuw) te oordelen over het ontbreken van documenten terzake van identiteit, nationaliteit, reisroute en asielrelaas. Het betoog van eiseres slaagt derhalve niet.

Reg. Nr. AWB 07/29723 BEPTIJD

5

9.4 Gelet op het vorenoverwogene heeft verweerder het asielrelaas in redelijkheid ongelooftwaardig kunnen achten en zich terecht op het standpunt gesteld dat eiseres niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij gegronde vrees voor vervolging als bedoeld in het Vluchtelingenverdrag heeft.

Eiseres komt derhalve niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000.

9.5 Gelet op de vorige rechtsoverweging heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat evenmin aannemelijk is gemaakt dat eiseres bij gedwongen terugkeer naar Burundi een reëel risico loopt te worden onderworpen aan foltering, dan wel aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bij uitzetting dreigt dan ook geen schending van artikel 3 EVRM. Eiseres komt derhalve evenmin in aanmerking voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, Vw 2000.

9.6 Ten aanzien van het beroep op artikel 15c van de Definitierichtlijn overweegt de rechtbank dat verweerder ook in het onderhavige geval aan dit artikel had moeten toetsen. Nu het relaas van eiseres evenwel niet geloofwaardig wordt geacht, heeft dit standpunt ook gevolgen voor de waardering in het kader van artikel 15c en heeft verweerder zich op het standpunt kunnen stellen, zoals in het verweerschrift nader uiteengezet, dat bijgevolg ook geen sprake is van een geval als bedoeld in dat artikel van de Definitierichtlijn.

9.7 Met betrekking tot de stelling van eiseres dat verweerder het categoriale beschermingsbeleid ten aanzien van personen afkomstig uit Burundi ten onrechte heeft beëindigd, overweegt de rechtbank als volgt. Verweerder heeft een grote mate van beleids- en beoordelingsvrijheid bij de beslissing of een categoriaal beschermingsbeleid gevoerd zal worden.

De aanwending van deze beoordelingsmarge en beleidsvrijheid kan de toetsing in rechte slechts dan niet doorstaan, indien geoordeeld moet worden dat verweerder bij afweging van alle daarvoor in aanmerking komende belangen en gegeven de feitelijke grondslag ervan, niet in redelijkheid tot zijn beslissing heeft kunnen komen. De rechter dient bij die toetsing het oordeel over de algehele situatie in het land van herkomst en de noodzaak tot het voeren van zodanig beleid, dat tot stand pleegt te komen in samenspraak met en met instemming van de Tweede Kamer der Staten-Generaal, in beginsel te respecteren. Voor vreemdelingen afkomstig uit Burundi bestaat geen categoriaal beschermingsbeleid. In hetgeen eiseres heeft aangevoerd ziet de rechtbank geen enkel aanknopingspunt voor het oordeel dat verweerder dit beleid niet in redelijkheid achterwege kan laten.

10. Verweerder heeft gelet op het voorgaande de vergunning op goede gronden ingetrokken.

11. Het beroep is derhalve ongegrond.

12. Er zijn geen termen aanwezig voor een proceskostenveroordeling.

Reg. Nr. AWB 07/29723 BEPTDN

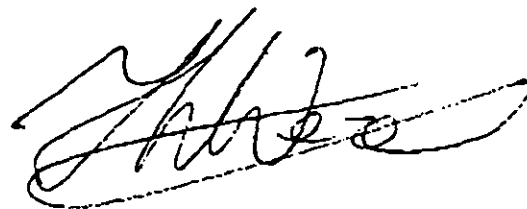
6

III. BESLISSING

De rechtbank 's-Gravenhage

RECHT DOENDE:

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. J.E.M.G. van Wezel en uitgesproken in het openbaar op
15 april 2008, in tegenwoordigheid van P.J.C. de Jong, griffier.**RECHTSMIDDEL**

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier.

Bij het beroepschrift dient een kopie van deze uitspraak te worden overgelegd.

Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet geadresseerd worden aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC Den Haag (nadere informatie: www.raadvanstate.nl).

15 APR. 2008

afschrift verzonden op:

Van Dijk Van Schijndel Menheere Scholtes

ADVOCATEN EN PROCUREURS

Mr P.C.M. van Schijndel Mr L. van Dijk Mw Mr M.M. Menheere Mw Mr P. Scholtes

De Afdeling Bestuursrechtspraak van
de Raad van State,
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16 113
2500 BC 's-Gravenhage

tevens per fax.: (070) 365 13 80

RAAD VAN STATE
INGEKOMEN

25 APR 2008

ZAAKNR. 200803054

AAN: V 2

BEHANDELD DO: PAR:

OUIWEG 9 2585 JT DEN HAAG TELEFOON (070) 354 64 24 TELEFAX (070) 354 98 04 www.dsmadvocaten.nl

Datum : 25 april 2008
Betreft :
Ons kenmerk : / Staat der Nederlanden
Uw kenmerk : kenmerk rechtbank AWB 07/29723
kenmerk IND 0602.02.0119

Geeft eerbiedig te kennen:

In de bovenvermelde aangelegenheid zend ik u (per fax in enkelvoud en per gewone post in tweevoud) een hoger-beroepschrift, met daaraan gehecht de beschikking waarvan hoger beroep.

Ik verzoek U vriendelijk het hoger-beroepschrift in behandeling te nemen en mij op de hoogte te houden van de voortgang van deze zaak.

U dankende voor de ten deze te nemen moeite, verblijf ik,

Hoogachtend,
Uw d.w.,

P.C.M. van Schijndel

AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK VAN DE RAAD VAN STATE

HOGER BEROEPSCHRIFT

inzake:

gemachtigde: mr P.C.M. van Schijndel

tegen

de Staatssecretaris van Justitie,
te 's-Gravenhage,
gemachtigde:

RAAD VAN STATE INGEKOMEN 25 APR 2008	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD DD:	PAR:

Geeft eerbiedig te kennen:

Mevrouw _____, hierna te noemen appellante, geboren op _____ van _____ Burundische nationaliteit, wonende te _____, te dezer zake woonplaats kiezende te (2585 JT) 's-Gravenhage aan het adres Duinweg 9 ten kantore van de advocaat en procureur mr P.C.M. van Schijndel, die ten deze voor appellante occupeert en die hierbij verklaart, door appellante bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd om namens haar het onderhavige hoger-beroepschrift in te dienen;

Dat appellante in hoger beroep komt van de uitspraak van de rechtbank te 's-Gravenhage, d.d. 15 april 2008, AWB 07/29723, IND-dossiernummer 0602.02.0119, in welke zaak de rechtbank het beroep van appellante, ongegrond heeft verklaard;

Dat appellante een afschrift van genoemde uitspraak van de rechtbank te 's-Gravenhage, hecht aan het onderhavige hoger beroepschrift;

Dat appellante de navolgende grieven wenst aan te voeren tegen de voormelde uitspraak van de rechtbank:

Grief 1

De rechtbank heeft artikel 39 Vw2000, artikel 3.115 Vb2000, artikel 3:119 Vb2000, artikel 3:46 Awb en de Vreemdelingencirculaire onder C15 Vc2000 geschonden door als volgt in rechtsoverweging 9.2 te overwegen:

"De stelling van eiseres dat deze tegenstrijdigheid eerst na het uitbrengen van het voornemen tijdens het gehoor van 4 juni 2007 naar voren kwam en verweerder ten onrechte geen nieuw schriftelijk voornemen heeft uitgebracht slaagt niet.

Immers, eiseres heeft tijdens voornoemd gehoor de gelegenheid gehad op de geconstateerde tegenstrijdigheid te reageren. De rechtbank neemt hierbij bovendien in aanmerking dat deze tegenstrijdigheid slechts één van de omstandigheden betreft waarop verweerder zijn standpunt dat het asielrelaas van eiseres niet geloofwaardig is, heeft gebaseerd en derhalve op zichzelf niet doorslaggevend is."

De rechtbank miskent dat wanneer tijdens een gehoor zich nieuwe feiten of omstandigheden voordoen waarop de Staatssecretaris zich wil beroepen, de Staatssecretaris een nieuwe voornemenprocedure dient te starten, en kan niet worden volstaan met het mondeling stellen van een vraag en het gelegenheid geven tot een mondeling antwoord op die vraag en het noteren in een rapport van een en ander.

In de in beroep bestreden beschikking van de Staatssecretaris wordt betoogd dat appellante ten opzichte van haar echtgenoot tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd.

Appellante heeft hierover opgemerkt dat zij van oordeel is niet tegenstrijdig te hebben verklaard. Bovendien valt niet in te zien waarom het juist en redelijk is een dergelijk argument eerst in de bestreden beschikking te presenteren. Indien de Staatssecretaris had willen betogen dat appellante ten opzichte van haar echtgenoot tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd, had de Staatssecretaris dit dienen aan te voeren in het voornemen c.q. had de Staatssecretaris een nieuw voornemen dienen uit te brengen waarin het onderhavige argument zou zijn opgenomen (art. 3.119 Vb2000).

In het verweerschrift in het beroep bij de rechtbank wordt gesteld:

"De geconstateerde tegenstrijdigheid kwam eerst na het uitbrengen van het voornemen tijdens het gehoor van 4 juni 2007 naar voren. Tijdens dit gehoor is appellante gewaarsd op de betreffende tegenstrijdigheid en in de gelegenheid gesteld hierop te reageren, waarbij zij volhardde in haar tegenstrijdige verklaring. Mitsdien kon voorbij worden gegaan aan het uitbrengen van een nieuw voornemen."

Uit art. 39 Vw2000, 3.115 Vb2000 en C15 Vc2000 vloeit voort dat een voornemen een schriftelijk stuk is, waarop de asielzoeker mag reageren.

Met andere woorden: de vragen of vaststellingen in een gehoor naar aanleiding van een voornemen vormen geen nader voornemen, om de enkele reden reeds dat een voornemen, dus ook een nieuw voornemen, schriftelijk dient te geschieden.

Zie C15/6.2 Vc2000:

"Wanneer na het uitreiken of toezenden van het voornemen nieuwe feiten of omstandigheden bekend worden, of indien reeds bekende feiten en omstandigheden anders worden beoordeeld of gewogen, kan het voorkomen dat het voornemen tot afwijzen blijft bestaan, maar dat, gemeten naar de nieuwe stand van zaken, niet alle dragende overwegingen in het voornemen zijn opgenomen. In dat geval wordt een nieuwe voornemenprocedure gestart."

Met andere woorden: wanneer tijdens een gehoor zich nieuwe feiten of omstandigheden voordoen waarop de Staatssecretaris zich wil beroepen (blijkens de in beroep bestreden beschikking van de Staatssecretaris wil de Staatssecretaris zich op nieuwe feiten en omstandigheden beroepen), dient de Staatssecretaris een nieuwe voornemenprocedure te starten, en kan niet worden volstaan met het mondeling stellen van een vraag en het gelegenheid geven tot een mondeling antwoord op die vraag en het noteren in een rapport van een en ander. Dat is immers geen (nieuwe) voornemenprocedure.

Ten onrechte heeft de Staatssecretaris geen nieuw voornemen doen uitgaan. Ten onrechte heeft de rechtbank niet vastgesteld dat de Staatssecretaris ten onrechte geen nieuw voornemen heeft doen uitgaan.

Dat de vermeende tegenstrijdigheid slechts één van de omstandigheden zou betreffen waarop de Staatssecretaris haar standpunt dat het asielrelaas van appellante niet geloofwaardig is, doet aan het voorgaande niets af. Feit blijft dat de Staatssecretaris ten onrechte geen nieuw voornemen heeft doen uitgaan.

Grief 2.

De rechtbank heeft ten onrechte in rechtsoverwegingen 9.1 en 9.3 overwogen dat de Staatssecretaris het niet-overleggen van identiteits- of reisdocumenten aan appellante heeft kunnen toerekenen, en zich op het standpunt heeft kunnen stellen dat aldus afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van appellante.

Gezien de overgelegde stukken en stellingen van appellante, is het oordeel van de rechtbank, in elk geval zonder nadere motivering, volstrekt onbegrijpelijk. Om die reden ontbreekt in het bestreden besluit een behoorlijke motivering.

[REDACTED]

Bovendien miskent de rechtbank dat uit de statusverlening destijds aan appellante reeds volgt dat de Staatssecretaris destijds tot het oordeel is gekomen dat er geen contra-indicaties of afwijzingsgronden zijn, en dat in die situatie sedertdien niets is veranderd dat thans de conclusie kan rechtvaardigen dat artikel 31 lid 2 onder f Vw2000 kan worden tegengeworpen.

De Staatssecretaris werpt in de in beroep bestreden beslissing van de Staatssecretaris ten onrechte artikel 31 lid 2 onder f Vw2000 tegen, en komt tot een onjuiste toetsing van het asielrelaas van appellante.

De Staatssecretaris heeft gesteld dat appellante onvoldoende documenten heeft overgelegd om haar nationaliteit en reisroute te kunnen vaststellen.

Terzake haar nationaliteit heeft appellante bij het eerste gehoor een identiteitskaart/-boekje overgelegd.

In het dossier bevinden zich geboorteakten van de kinderen van appellante, waarin appellante als moeder staat vermeld, en bevinden zich afschriften van de Burundische paspoorten van de kinderen.

Er zijn kennisvragen gesteld in het eerste gehoor en deze kennisvragen werden naar behoren beantwoord. De Staatssecretaris stelt in elk geval niet dat de kennisvragen onjuist zijn beantwoord. Bovendien kan worden gewezen op het feit dat appellante Kirundi spreekt (de taal van Burundi).

In het geheel is niet onbelangrijk dat uit de stukken van de asielprocedure van appellante duidelijk blijkt dat de Staatssecretaris aanneemt dat appellante is gehuwd met de heer . Het asielrelaas van de heer en het oordeel omtrent die asielprocedure, wordt immers betrokken in de besluitvorming.

Met betrekking tot de huwelijksakten die appellante heeft overgelegd, kan het volgende worden opgemerkt. De eerste huwelijksakte (30 oktober 2005) werd niet in orde bevonden, omdat de verschijningsvorm zou afwijken en er onregelmatigheden zouden zijn aangetroffen in de opmaak en afgifte. De gemeente Dordrecht heeft de echtgenoot van appellante toen geadviseerd een nieuwe huwelijksakte op te vragen. Dat heeft hij ook gedaan (de akte werd afgegeven op 6 oktober 2006) en hij heeft de akte tevens laten legaliseren. Uit die legalisatie door de Burundese overheid en de Nederlandse ambassade kan niets anders volgens dan dat die akte in orde is. Bovendien staat in het onderzoeksrapport van het Bureau Documenten d.d. 8 december 2006, dat de tweede huwelijksakte echt is.

Het onderzoeksrapport van het Bureau Documenten d.d. 8 december 2006 bevat m.i. een onjuiste conclusie, namelijk dat de tweede huwelijksakte frauduleus is verkregen en inhoudelijk niet juist is, omdat het inhoudelijk overeenstemt met de eerste huwelijksakte.

Indien de gemeente Dordrecht zou hebben getwijfeld aan de huwelijkse staat van appellante, zou de gemeente het appellante zeker niet hebben toegestaan een verklaring onder ede af te leggen.

Daarnaast kan worden opgemerkt dat uit de stukken van de asielprocedure van appellante niet volgt dat de Staatssecretaris twijfelt aan de Burundische nationaliteit van appellante. Sterker: de Staatssecretaris gaat uit van de Burundische nationaliteit van appellante. Dat volgt uit het gegeven dat appellante in het bezit werd gesteld van een verblijfsvergunning asiel bepaalde tijd op grond van het destijds voor asielzoekers uit Burundi geldende categoriale beschermingsbeleid.

Zie in dit verband C2/5.4 Vc2000: "Bij de beoordeling of een verblijfsvergunning op grond van het categoriaal beschermingsbeleid moet worden verleend, wordt niet in de eerste plaats gekeken of de verklaringen van de asielzoeker die de inhoud van het asielrelaas betreffen, geloofwaardig zijn. Het gaat hier in beginsel immers over de vraag of de asielzoeker behoort tot een categorie die in aanmerking komt voor verlening van een verblijfsvergunning op deze grond. Vanzelfsprekend moeten de identiteits- en nationaliteitsgegevens wel buiten twijfel staan."

Appellante heeft naar haar inzicht gedetailleerd verklaard over haar reis naar Nederland.

[REDACTED]

In het geheel dient te worden bedacht dat appellante zich in een vluchtsituatie bevond, zich in een voor haar volkomen vreemde situatie bevond (het was haar eerste vliegreis en zij was erg bang, zie pag. 11 rapport 1e gehoor), en volkomen afhankelijk was van de reisagent. De reisagent had de papieren van appellante in bezit. Toen appellante in Nederland was aangekomen, is de reisagent spoorloos verdwenen en kon appellante haar documenten niet terugvragen om die vervolgens aan de Nederlandse autoriteiten te overhandigen. Zij bevond zich mitsdien niet in een positie dat zij over haar reisdocumenten kon beschikken. Het verwijt in het voornemen, dat appellante haar paspoort niet heeft teruggevraagd, is gezien de verdwijning van de spoorloze reisagent dan ook ten onrechte.

Het kan appellante dan ook niet worden toegerekend dat zij geen documenten met betrekking tot haar reis heeft overgelegd.

In het geheel is het nog maar de vraag of de Staatssecretaris zich kan beroepen op het ontbreken van documenten terzake de reis.

Zie in dit verband C2/5.4 Vc2000: "De verlening van de verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, onder d, Vw vindt categoriaal plaats. De contra-indicaties en de afwijzingsgronden (zie C3 en C4) worden hierbij betrokken."

In C4 Vc2000 worden de inhoudelijke afwijzingsgronden opgesomd. Een van de afwijzingsgronden is het ontbreken van documenten terzake de identiteit, nationaliteit, reisroute en asielrelaas. (C4/3.6 Vc2000).

Wanneer iemand een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, onder d, Vw2000 verleend heeft gekregen, is daarbij reeds de vraag betrokken of er contra-indicaties of afwijzingsgronden (zie C3 en C4 Vc2000) zijn. Uit de statusverlening volgt dat de Staatssecretaris tot het oordeel is gekomen dat er geen contra-indicaties of afwijzingsgronden zijn.

De vaststelling in casu dat de Staatssecretaris van oordeel is dat er geen contra-indicaties of afwijzingsgronden zijn, volgt uit het feit dat appellante destijds een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, onder d, Vw2000 verleend heeft gekregen.

Zie in dit verband C4/1 Vw2000:

"Uit het eerste lid van artikel 31 Vw volgt dat een asielaanvraag moet worden afgewezen als de weging van artikel 29 Vw, eventueel in combinatie met artikel 31, tweede lid, Vw, leidt tot de conclusie dat er geen rechtsgrond voor verlening is. Dit is het geval indien het asielrelaas van de asielzoeker niet geloofwaardig is of wanneer de asielzoeker om andere reden niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij behoort tot een categorie als genoemd in artikel 29, eerste lid, onder a tot en met f, Vw.

Het tweede lid van artikel 31 Vw bevat omstandigheden die mede moeten worden betrokken bij de afweging of de aanvraag moet worden afgewezen."

Terzake de reis hebben zich geen nieuwe feiten of omstandigheden voorgedaan, zodat niet valt in te zien waarom de Staatssecretaris zich thans met recht op het standpunt zou kunnen stellen dat het ontbreken van reisdocumenten kan worden tegengeworpen.

Grief 3.

De rechtbank heeft ten onrechte in rechtsoverweging 9.6 overwogen:

"Ten aanzien van het beroep op artikel 15c van de Definitierichtlijn overweegt de rechtbank dat verweerder ook in het onderhavige geval aan dit artikel had moeten toetsen. Nu het relaas van eiseres evenwel niet geloofwaardig wordt geacht, heeft dit standpunt ook gevolgen voor de waardering in het kader van artikel 15c en heeft verweerder zich op het standpunt kunnen stellen, zoals in het verweerschrift nader uiteengezet, dat bijgevolg ook geen sprake is van een geval als bedoeld in dat artikel van de Definitierichtlijn."

In de gronden van het beroep is gesteld dat noch uit het voornemen noch uit de bestreden beschikking blijkt dat rekening is gehouden met de Definitierichtlijn van de Europese Unie, en dat in dat opzicht er sprake is van een motiveringsgebrek.

[REDACTED]

De rechtbank overweegt terecht dat de Staatssecretaris in het onderhavige geval aan artikel 15c van de Definitierichtlijn had moeten toetsen.

Het is niet de taak van de rechtbank om een onvolkomenheid in een besluit van de Staatssecretaris te herstellen door zelfstandig te overwegen dat en waarom in casu appellante geen geslaagd beroep toekomt op artikel 15c van de Definitierichtlijn.

Het is de taak van de rechtbank om vast te stellen dat de Staatssecretaris in het onderhavige geval niet aan artikel 15c van de Definitierichtlijn heeft getoetst en de rechtbank dient dan vervolgens het bestreden te vernietigen wegens een motiveringsgebrek. Daarna dient de Staatssecretaris in een nieuw besluit alsnog te toetsen of appellante een geslaagd beroep toekomt op artikel 15c van de Definitierichtlijn.

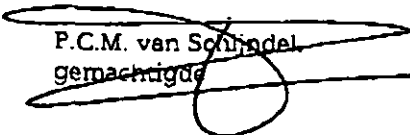
Dat de Staatssecretaris in het verweerschrift in het beroep bij de rechtbank motiveert dat en waarom appellante geen beroep toekomt op artikel 15c van de Definitierichtlijn, betekent geenszins dat daarmee de onvolkomenheid in het bestreden besluit is hersteld. Een motivering op dit punt in het verweerschrift, wat ook van de deugdelijkheid van die motivering moge zijn, is tardief.

Het oordeel van de rechtbank dat het asielaanspraak van appellante niet geloofwaardig wordt geacht, en dat dit standpunt ook gevolgen heeft voor de waardering in het kader van artikel 15c, en de Staatssecretaris zich op het standpunt kunnen stellen, zoals in het verweerschrift nader uiteengezet, dat bijgevolg ook geen sprake is van een geval als bedoeld in artikel 15c van de Definitierichtlijn, is volstrekt onbegrijpelijk, gegeven het feit dat de Staatssecretaris geloofwaardig acht dat appellante een vrouw is, dat zij tot de Hutu behoort en dat zij afkomstig is uit Burundi. Van de geloofwaardigheid uitgaande van deze drie feiten, dient te worden beoordeeld in hoeverre appellante een al dan niet geslaagd beroep doet op artikel 15c van de Definitierichtlijn.

Conclusie:

Appellante concludeert tot vernietiging van de bestreden uitspraak en tot gegrondverklaring van het beroep tegen de beschikking van de Staatssecretaris van Justitie.

's-Gravenhage, 25 april 2008

P.C.M. van Schijndel
gemachtigde